

komstforslaget, hvor der staar, at Hensigten er „at forebygge mulige Konflikter og styrke det venskabelige Forhold mellem Norge og Danmark“. Dette er altsaa den Forudsætning, paa hvilken Delegationen har bygget! Naar man imidlertid med dette for Øje sætter sig ind i, hvad der er foregaaet i det norske Storting under Sagens Behandling, synes jeg, at der dér er fremkommet Udtalelser, gennem hvilke der gaar en Understrøm, som er i afgjort Modstrid med det, der har været Forudsætningen for den norske og den danske Delegation, en Understrøm, som yderligere betegnes gennem de Udtalelser, der er fremkommet dels paa Møder, dels i Pressen i Norge, bl. a. den Udtalelse af Delegationsmedlem Professor Koht, til hvilken jeg for et Øjeblik siden hentydede.

Det forekommer mig, at den danske Delegations Medlemmer efter dette maa staa frit, at den danske Regering maa staa frit, og at først og fremmest Rigsdagen, dette Ting, maa staa frit, og ud fra denne Betragtning vil jeg stemme imod, at vi godkender det foreliggende Forslag til en Overenskomst, og tilraade andre at gøre det samme.

Udenrigsministeren (Moltke): Jeg har jo ligesom det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) talt under det lukkede Møde og maa ligesom han bede ærede Medlemmer om Undskyldning for, at jeg nu kommer til at gentage mig. Det bliver desværre det eneste Punkt, i Henseende til hvilket der er Enighed mellem os. Jeg skal dog se at gøre det hele kortere. Jeg tror, at jeg navnlig efter de Udtalelser, som er faldet fra den ærede Ordførers Side, kan indskrænke mine Udtalelser en hel Del. Jeg tillader mig at bringe den ærede Ordfører min varmeste Tak for det fyldige Indlæg, han har givet i Sagen, og kan paa alle Punkter slutte mig til ham.

Den af Statsministeren afgivne Erklæring i Forbindelse med den af den forhenværende Statsminister under 26. Oktober 1923 afgivne Erklæring om Færøerne ønsker jeg for mit Ressorts Vedkommende at give min fulde Tilslutning. Jeg ønsker i denne Forbindelse ogsaa at bringe en Tak til det ærede Medlem for 7de Kreds (Erfersøe) for de Udtalelser, han fremsatte i denne Sag, og beder ham være forvisset om, at alt, hvad der vedrører Færøernes Interesser, i ganske særlig Grad, for saa vidt som Udenrigsministeriet vil faa Lejlighed til at beskæftige sig dermed, skal blive

fulgt med Forstaaelse og Interesse og ogsaa med ganske særlig Aarvaagenhed.

Hvad Hr. J. C. Christensens Udtalelser angaar, har jeg Grund til at tro, efter hvad der er blevet meddelt mig, og efter hvad Hr. J. C. Christensen har udtalt, at han ikke i nogen Henseende har skiftet Standpunkt til denne Sag. Jeg kan yderligere oplyse, at alt, hvad det høje Ting er bekendt med, er Hr. J. C. Christensen ogsaa bekendt med.

At denne Sag fra Overenskomstvennernes Side skulde være blevet fremmet af Bekvemmelighedshensyn, som det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Kloppenborg-Skrumsager) udtalte, kan jeg ikke slutte mig til. Der er ingen Bekvemmelighedshensyn, som har gjort sig gældende hos dem, og der er heller ingen Tendenser i Retning af at give efter uden Grænser. Der er Velovervejethed i alt, hvad vi har gjort i denne Sag, og vi vil vedblivende, som jeg tidligere har udtalt, følge alt, hvad der vedrører Eskimoernes Vel, med den allerstørste Opmærksomhed og gøre, hvad der staar i vor Magt, for at skærme dem.

Ved at gennemlæse Fortrykket til Rigsdagstidenden, indeholdende Referatet fra Mødet i dette høje Ting den 12. Juni, hvor denne Sag var til første Behandling, er jeg blevet opmærksom paa, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) har spurgt, om man ikke ser det fuldstændig abnorme i, at Danmark, som har Højhedsretten over Østgrønland, nægter og maa nægte Danske den Ret, som man giver fremmede, i alt Fald Nordmænd. Jeg skal villigt indrømme, at en saadan Optræden fra den danske Regerings Side vilde være mildest talt abnorm. Det er da selvfølgelig ogsaa Regeringens Hensigt at give danske Statsborgere akkurat de samme Rettigheder, som Traktaten vil aabne for norske Statsborgere. Efter det mellem Danmark og Island bestaaende Forhold er det endvidere en Selvfølge, at islandske Statsborgere og Skibe faar de samme Rettigheder som danske Statsborgere, hvilket ogsaa fremgaar af Ligeretsbestemmelsen i den dansk-islandske Forbundslov af 30. November 1918 § 6.

Imidlertid finder jeg, at Sagen nu er saa vidt fremskredet, at der neppe vil være vundet noget for den Stilling, der sluttelig tages til dette Spørgsmaal, ved i alt for høj Grad at hæfte sig ved eller imødegaa Enkeltheder i den Kritik, der er blevet rejst imod det foreliggende Forslag til Overenskomst. Jeg for mit Vedkommende vilde foretrække ikke at uddybe